

Константиновъ, чорбаджия (кметъ) и Хаджи Цоню Недевъ. Представители и дарители отъ Плаково (между 1841—1868 г.) за Плаковски манастиръ „Св. Илия“ къмъ 1850 година Велю Радославовъ, Кръстю и Рашко по 100 гр., Цоню Недевъ 100 гр., Недю Кръстевъ 100 гр., Ив. Петковъ, Бончо и Кръстю по 50 гр.

Плаковската община е била силна: на манастира „Св. Илия“ еднажъ внесла за направа на сградата 5500 гр. и други пжтъ съ записъ 1120 гр.

Една смѣтка за манастира била завѣрена отъ плаковчанитѣ *Нейко Коловъ* и *Стоянъ К. Недевски*, които представлявали първенцитѣ и заможнитѣ въ селото.

По характеръ, обаче, плаковчани се различаваха отъ мариинчани. Последнитѣ носѣха отпечатькъ на раи, наистина, приви игировани, но твърде мирни работници.

Въ Плаково вѣеше другъ вѣтъръ. Тамъ имаше родове, които бѣха толкова независими, че не усѣщаха робство. Въ Плаково имаше и буйни, „хайдущки“ родове, борци за свобода. Имаше смѣли юнаци, които държаха връзка съ народнитѣ мжже, що „шетатъ“ по Балкана. Такъвъ е билъ, както видѣхме, първиятъ свещеникъ *Нейко*. Никога този човѣкъ не се подчинявалъ на турцитѣ. Ималъ якъ конь и можѣлъ винаги да убѣгва пусиитѣ, които му скроявали турци и врагове. Не по малкъкъ недоволникъ билъ и синъ му *Колю*. Ожененъ за *Дона* отъ рода на Куманитѣ, той се смѣталъ задълженъ да се противи и дори да се сражава съ всѣки противникъ.

Този родъ се славѣлъ съ голѣми подвизи противъ турци, даалии, крайове и делибашии.

Такива сж били родоветѣ *Кумановци*, *Долчинковци*, *Дочовци* и др.

Жената на *Колю*, синътъ на свещеникъ *Нейка*, *Дона Куманова*, била пѣргава и решителна. Яздѣла конь като опитенъ мжжъ и не се давала да бжде играчка въ ржцетѣ на пиянитѣ турци. Когато двама гаджали я хванали съ лоши намѣрения, тя сполучила съ хитросѣ да ги убие въ стаята и да се отърве отъ позоръ. Нейниятъ братъ войводата *Куманъ* билъ вардачъ въ Плаковския манастиръ и вземалъ участие въ *Велчовата завѣра* (1835 г.). Подгоненъ безмилостно, съпругътъ ѝ *Колю* избѣгалъ въ единъ Силистренски чифликъ и се главилъ ратай. Жена му останала сама и управлявава кръчма. Полицията търсила подъ дърво и камъкъ мжжа ѝ. Най-сетне билъ издиренъ въ Силистра и поискали отъ мѣстния бей-чифликчия да го изпрати въ Плаково. Беатъ билъ доволенъ отъ ратая си поради неговото безстрашие, та далъ на *Коля* единъ конь да се върне въ Плаково.

Въ селото царувалъ винаги буренъ животъ както между съседитѣ, така и между роднини и съперници. Чували сме